Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηναι καὶ Τρίμηναι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος — Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1927 — Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 26

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν τάξη ἡ συνοδεία παρουσιάστηκε στοὺς ξαφνισμένους θυρωρούς.

Ὁ Αὔγουστος εἶπε στὸν ἕναν ἀπ' αὐτούς, μὲ ὕφος ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἀντίρρηση:

— Νἀναγγείλετε στὸν ὑπουργὸ τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότητα, τὸν πρίγκιπα Μοκοκό, διάδοχο τοῦ Βασιλιᾶ τῶν Ἀκουτουνάρ, Μεγάλου Ἡγεμόνα τοῦ Μακρινοῦ Ἡλίου.

Ἡ μελετημένη αὐτὴ φράση ἔκαμε ἐντύπωση στὸν κλητήρα.

Βέβαια ἡ ἐμφάνιση τῶν σαλτιμπάγκων δὲν ἦταν σύμφωνη μὲ τὴν αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία. Ἰδίως τὸ καρρὲ τοῦ Ποὺμ-Ποὺμ δὲν ἦταν καθόλου διπλωματικό. Μά, ἐπιτέλους, βρισκόμαστε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἀποικιῶν καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πιθανὸ νὰ ἐρχόνταν ἀπὸ πολὺ μακρυά, ποιὸς ξέρει; Γι' αὐτό, ὁ κλητήρας, ρώτησε μὲ μεγάλο σεβασμό:

—Ὁ Κύριος ἔχει ἀκρόαση;

— Πρῶτα πρῶτα, ἀπάντησε μ' ἀξιοπρέπεια ὁ παλιάτσος. νὰ μὲ λέτε «κύριο Αὐλάρχη» κι' ἀντὶ νὰ μοῦ κάνετε ἐρωτήσεις, πηγαίνετε, καθὼς σᾶς διέταξα, νἀναγγείλετε στὸν κύριό σας τὴν Α. Β. Υ. τὸν πρίγκιπα Μοκοκὸ καὶ τὴν ἀκολουθία του... Πηγαίνετε!

Τσακίστηκε τώρα ὁ κλητήρας νὰ μπεῖ στὸ γραφεῖο τοῦ γραμματέα καὶ νὰ τοῦ πεῖ τί συνέβαινε.

— Διάβολε! εἶπε ὁ ὑπάλληλος, ἕνας μαῦρος βασιλιὰς στὸ ὑπουργεῖο... Νὰ τὸν μπάσεις γρήγορα στὸ μεγάλο σαλόνι κι' ἐγὼ θὰ πάω νὰ εἰδοποιήσω τὸν ὑπουργό.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ πρίγκιπας Μοκοκὸ μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του ἔμπαινε στὸ ὑπέροχο σαλόνι, ἀφοῦ πρῶτα ὁ θυρωρὸς φρόντισε ν' ἀνάψει ὅλα τὰ φῶτα τῶν ἠλεκτρικῶν πολυελαίων.

Ὁ Ποὺμ-Ποὺμ, μόλις ἔμειναν μόνοι, δὲ μπόρεσε νὰ μὴ φανερώσει τὴ χαρά του.

—Ἄο! φώναξε. Ἡ δουλειὰ πάει πρίμα!

— Πρίμα! ἔκαμε κι' ὁ Μοκοκό, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ὑποδοχή.

Ὁ Αὔγουστος ὅμως φρόντισε καὶ πάλι νὰ διοργανώσει τὴν «ἐμφάνιση» τῆς συνοδείας, γιὰ νὰ κάμει τὸ ἐφφέ του στὸν ὑπουργό.

Τράβηξε μιὰ πελώρια πολυθρόνα στὴ μέση τῆς αἴθουσας κι' ἐκεῖ θρόνιασε τὸ Μοκοκό. Δεξιά του στάθηκε ὁ πεγυρίσματα, γιὰ νὰ διώξει τὴν πλήξη του.

Τέλος ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Φάνηκε ὁ ὑπουργὸς μαζὶ μὲ τὸ γραμματέα του καὶ μὲ δυὸ-τρεῖς ὑπαλλήλους, ποὺ εἶχαν περιέργεια νὰ ἴδοῦν ποιὸς ἦταν ὁ μακρινὸς αὐτὸς ἡγεμόνας, ποὺ ἔπεφτε ἔτσι ἀνέλπιστα στὸ ὑπουργεῖο.

Εὐθὺς ὁ Αὔγουστος προχώρησε, ὑποκλίθηκε βαθειὰ κι' ἔδωσε τὸ γράμμα μὲ τὴν κόκκινη βασιλικὴ σφραγίδα:

— Κύριε ὑπουργέ, εἶπε, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἐγχειρίσω τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ βασιλιᾶ τῶν Ἀκουτονάρ, ποὺ σᾶς

«Καὶ μ' αὐτὴ τὴν τάξη ἡ συνοδεία παρουσιάσθηκε στοὺς ξαφνισμένους θυρωροὺς». (Σελ. 225, στ. α'.)

λώριος Ἡρακλῆς κι' ἀριστερά, λιγάκι πίσω, ὁ Ποὺμ-Ποὺμ. Μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ βασιλόπουλου, κάθησε σ' ἕνα μαξιλάρι ἡ Ἰσλέ, σὲ μιὰ στάση γεμάτη νωχέλεια. Τέλος αὐτός, ὁ Αὐλάρχης, στάθηκε στὸ πλάϊ, κρατώντας στὸ χέρι τὸ γράμμα, μὲ τ' ἀριστερὸ πόδι μπροστά, κοιτάζοντας πρὸς τὴν πόρτα, ἀπ' ὅπου περίμενε πῶς θἄβγαινε ὁ ὑπουργός.

Περίμεναν ἔτσι τρία τέταρτα πάνου κάτου. Ὁ Ποὺμ-Ποὺμ ἀνυπομονοῦσε κι' ἔκανε ποῦ καὶ ποῦ ἐλαφρὰ στριφοσυνιστᾶ τὸ γιό του, τὸν πρίγκηπα Μοκοκό, ποὺ ἔρχεται στὸ ἔδαφος τῆς φιλικῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, γιὰ νὰ σπουδάσει.

Ὁ ὑπουργὸς κοίταζε περίεργος τὴ θεατρικὴ ἐμφάνιση αὐτῆς τῆς συνοδείας, καὶ ἀποροῦσε ἂν ἔπρεπε νὰ πάρει στὰ σοβαρὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ παράδοξο παρουσιαστικό. Ἰδίως πρόσεξε τὸ Μοκοκό, ποὺ καθόταν μ' ὅλη του τὴν ἀξιοπρέπεια στὴν πολυθρόνα του, καὶ τὴν Ἰσλέ, ποὺ περίμενε χαμογελώντας καὶ καθισμένη

μὲ ἄνεση στὸ βελουδένιο μαξιλάρι της.

Τέλος ἀποφάσισε νὰνοίξει τὸ γράμμα. Μὰ τὰ μάτια του ἔπεσαν στὶς ἄκρες ποὺ ἦταν καμμένες. Ὁ Αὔγουστος, πρὶν τὸν ρωτήσει, εἶπε:

— Κύριε ὑπουργέ, στὸ ταξίδι μας εἴχαμε μιὰ περιπέτεια. Τὸ γράμμα αὐτὸ κάηκε σὲ μιὰ πυρκαϊὰ τῆς κατασκήνωσης, ὅταν μᾶς ἐπετέθηκαν οἱ Τουρέγκ.

— Μπά! ἔκαμε ὁ ὑπουργός, γιὰ νὰ πεῖ κι' αὐτὸς κάτι... Νόμιζα ὅτι ἡ χώρα εἶχε περισσότερη ἀσφάλεια.

Κι' ἄνοιξε τὸ γράμμα τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα.

Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα, γύρισε στὸ Μοκοκό, ποὺ εἶχε σηκωθεῖ καὶ χαιρετοῦσε.

—Ὑψηλότατε, τοῦ εἶπε ὁ ὑπουργός, ποὺ τὸ διάβασμα τοῦ εἶχε διαλύσει κάθε δισταγμό, θὰ εἶμ' εὐτυχὴς νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα καὶ θὰ ἔχετε ὅλη τὴν ὑποστήριξή μου καὶ τὴν προστασία μου στὸ γαλλικὸ ἔδαφος.

Τότε ὁ Μοκοκό, ποὺ τὸν εἶχε ὁρμηνέψει ὁ Πούμ Πούμ, προχώρησε πρὸς τὸν ὑπουργό, τοῦδωσε τὸ χέρι του νὰ τοῦ τὸ φιλήσει, καθὼς ἦταν ἔθιμο στὸν τόπο του, κι' εἶπε:

— Εὐχαριστῶ τὸν ὑπουργὸ τῆς ὡραίας χώρας τῶν Γάλλων... Ἐγὼ ἔχω μεγάλη χαρὰ ποὺ ἦρθα στὴν ὡραία πόλη τῶν λευκῶν.

Ὁ Ἐξοχώτατος περιορίστηκε νὰ πάρει στὸ χέρι του τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ τὸ σφίξει.

— Μὲ μεγάλη περηφάνειά μας, πρόσθεσε, θὰ λάβουμε τὰ δῶρα, ποὺ μᾶς στέλνει ὁ Μεγαλειότατος πατέρας σου.

—Ἄ, τοὺς ἐλέφαντες, ἔκαμε ὁ Μοκοκό.

—Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας θὰ εὐχαριστηθεῖ πολύ.

Μετὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φιλοφρονήσεις, ὁ ὑπουργὸς ἔσκυψε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους.

— Πρέπει νὰ ξέρω τί εἶναι αὐτὴ ἡ χώρα τῶν Ἀκουτονάρ κι' ὁ βασιλιὰς Τόφφα. Πηγαίνετε στὰ γραφεῖα, ἐρευνῆστε τοὺς ὁδηγοὺς καὶ τοὺς χάρτες καὶ φέρτε μου γρήγορα πληροφορίες.

Ὁ Αὔγουστος ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ μυστικὴ συνομιλία κι' εἶπε κι' αὐτὸς κρυφὰ στὸ Μοκοκό:

— Τώρα νὰ παρουσιάσεις τὴν ἀκολουθία σου.

Κι' ὁ Μοκοκὸ παρουσίασε:

—Ὁ πρῶτος σύμβουλός μου.

Ὁ Αὔγουστος ὑποκλίθηκε καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ Ἐξοχώτατου.

—Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ μου.

Ὁ Ἡρακλῆς προχώρησε καμαρωτὸς καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ὑπουργοῦ.

Ὑστερα παρουσίασε τὸν Πούμ-Πούμ, αὐλάρχη του, καὶ τὴν Ἰσλέ, πρώτη χορεύτρια τῆς Αὐλῆς Του.

Ὁ ὑπουργὸς κάθησε ἐπιτέλους καί, ἐνθουσιασμένος ποὺ ἄκουγε τὸν πρίγκιπα νὰ μιλεῖ σχεδὸν καλὰ τὰ γαλλικά, ἄρχισε κουβέντα μαζί του.

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ μικροῦ τὸν διασκέδασαν καὶ συλλογίστηκε ὅτι κάτι μποροῦσε νὰ ὠφεληθεῖ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα ἀκριβῶς, εἶχ' ἐπίσημο χορὸ στὸ ὑπουργεῖο. Ὁ πρίγκιπας αὐτὸς μὲ τὸ τόσο γραφικὸ κοστοῦμι κι' ἡ ὡραία αὐτὴ μικρὴ χορεύτρια θὰ ἦταν ἐξαίρετη «ἀττράξιὸν» γιὰ τὸ χορό του. Ἔτσι θὰ ἔπαυαν νὰ τοῦ γράφουν οἱ ἐφημερίδες ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὶς ἀποικίες, ἀφοῦ θὰ παρουσίαζε στὸ χορό του ἕναν

«—Εὐχαριστῶ τὸν Ὑπουργὸ τῆς ὡραίας χώρας τῶν Γάλλων...» (Σελ. 226, στ. α'.)

αὐθεντικὸ ἀφρικανὸ πρίγκιπα. Μήπως ὁ προκάτοχός του δὲν εἶχε γίνει ἔνδοξος ἐπειδὴ κατόρθωσε νὰ παρουσιάσει σ' ἕνα χορὸ τὸ βασιλιᾶ Σιστοβὰθ μὲ τὶ χορεύτριές του;

Γι' αὐτὸ ὁ ὑπουργὸς φάνηκε πολὺ περιποιητικὸς στὸ Μοκοκό.

— Τί εἴδατε στὸ Παρίσι; ρώτησε.

—Ὄχι πολλὰ πράγματα, ἀπάντησε τὸ βασιλόπουλο. Σπίτια πολλά...

—Ἡ Ὑψηλότής Του δὲν πρόφτασε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν πρωτεύουσα, εἶπε ὁ Αὔγουστος, κρίνοντας κατάλληλη τὴ στιγμὴ νὰ κάμει λόγο γιὰ τὸν Πατατούκα, γιατὶ ὁ καθηγητής του τὸν ἔκλεψε κι' ἔφυγε.

— Πῶς; ἔκαμε χαμογελώντας ὁ ὑπουργός, ὥστε οὔτε στὸ Παρίσι δὲ βρῆκε ἀσφάλεια ἡ Ὑψηλότής Σας; Μὰ ἐγὼ θὰ ἐξαλείψω αὐτὴ τὴν κακὴ ἐντύπωση, ποὺ σχηματίσατε γιὰ τὴν πρωτεύουσα... Θὰ σᾶς πάω στὴν Ὄπερα, στὸ Πάνθεον...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΠΟΥ ΚΛΩΘΟΥΝ

Κλώθει ἡ γερόντισσα καὶ τὸ ροδάνι
λαλεῖ γιὰ πράμματα παλιά... παλιά...
Στοίβα τετράξανθο μαλλὶ ἔχει ξάνει,
ἴδιο τὰ πρῶτα της ξανθὰ μαλλιά.

Γνέθει μὲ τὸ ἕνα, καὶ τὸ χερούλι
μὲ τἄλλο χέρι της ὅλο γυρνᾶ:
μαλλὶ κατάξανθο, λευκὴ κυρούλα
—πῶς εἶναι ἡ κόμη της τὴν ξεπλανᾷ.

Τρίζει ὁ τροχός του καὶ γύρο φέρνει
κι' ὅλο διηγᾶται πολλά, πολλά...
καὶ γιὰ ν' ἀκούσει πιότερο, γέρνει
κατὰ τὸν ἦχο του ποὺ τὴ γελᾶ.

Πότε ἀφυγκράζεται μέσ' στὸ σανίδι
κάποιο τραγούδι ξεχωριστό·
πότε παιδιάτικο βασκάει παιγνίδι,
πότε χορεύει τρελλὸ συρτό.

Πότε, ἀπ' τὸν πόλεμο γοργὰ φτασμένο,
γλυκὰ ἀφυγκράζεται κι' ὥρα πολλὴ
τὸ βασιλόπουλο τὸ μαγεμμένο
ἀπ' τὸν καιρό του νὰ τῆς μιλεῖ...

Πέφτουν τὰ χέρια της ἀπαυδημένα·
καὶ τὸ ροδάνι πιὰ δὲ μιλεῖ·
γιατὶ τὰ πρῶτα της τὰ περασμένα
ἦταν κλωσμένα μέσ' στὸ μαλλί...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΣΥΚΙΑ

Ἦταν ἕνα ὡραῖο μαρτιάτικο πρωϊνό. Ὅλη τὴ νύχτα εἶχε βρέξει, κατὰ τὰ ξημερώματα ὅμως ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει κι' ὁ ἥλιος βγαίνοντας σκορποῦσε καὶ τὰ τελευταῖα συννεφάκια. Καὶ τώρα ὁ οὐρανὸς χαμογελοῦσε καταγάλανος πάνω ἀπὸ τὴ φρεσκολουσμένη γῆ κι' ἡ φύσις ὅλη γιορτάζε τὴν ὄμορφη ἡμέρα.

Στὴ μικρὴ αὐλὴ μὲ τὴν κληματαριά, ἔπεφτε ἀκόμα ἡ σκιὰ ἀπὸ τὰ γύρω σπίτια καὶ μόνο μιὰ στενὴ λουρίδα ἥλιου περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ φώτιζε τὶς φρεσκοπλυμένες πλάκες ποὺ λαμποκοποῦσαν. Οἱ κότες σκάλιζαν μὲ βία τὸ βρεμένο χῶμα κι' ὁ μαῦρος κόκκορας, ἀνεβασμένος πάνω στὸ πεζούλι, λαλοῦσε μ' ὅλη του τὴ δύναμι θέλοντας νὰ ξεπεράσῃ στὴ φωνὴ τὸν ἄλλο κόκκορα, ποὺ ἀκουγόταν ἀπ' τὴν πέρα αὐλή.

— Ἄλλαξε ὁ καιρός! λαλοῦσε ὁ κόκκορας. Ἔπαψε ἡ βροχή. Ἦρθε ἡ ἄνοιξη, τὸ καλοκαίρι!

Τὰ σπουργιτάκια, πάνω στὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ, χαλούσανε τὸν κόσμο μὲ τὰ κελαδήματά τους.

— Τιτιβίτ, τιτιβίτ, λέγανε. Τί ὡραῖος καιρός! Ὅπου νᾶναι θἄρθουν καὶ τὰ χελιδόνια καὶ θὰ μᾶς φέρουν νέα ἀπ' τὸ ταξίδι τους.

Ἀπὸ τὸν πέρα τοῖχο τῆς αὐλῆς φαινόταν ἕνα περιβόλι. Ὅλα τὰ δέντρα του ἦσαν γυμνὰ ἀκόμη, καὶ μόνο μιὰ μπουρνελιὰ ὄψωνε τὰ κλαριά της, ποὺ ἦσαν γεμάτα ἄσπρα ἀνθάκια, ὅσο ψηλότερα μποροῦσε, σὰ νἄθελε νὰ περά-

σουν τὸν τοῖχο τοῦ περιβολιοῦ καὶ νὰ φανοῦν κι' ἀπ' ἔξω.

— Κοιτάξτε με, ἔλεγε, πῶς ἐστολίστηκα γιὰ νὰ ὑποδεχθῶ τὴν ἄνοιξη. Κοιτάξτε με τί ὄμορφα ποὺ στολίστηκα!

Οἱ ἀγριοβιολέττες ποὺ εἶχανε φυτρώσει στὸν τοῖχο τοῦ περιβολιοῦ, κούνησαν τὰ μαβιά τους λουλουδάκια ὅπου κρεμόνταν ἀκόμη μερικὲς στάλες βροχῆς καὶ φάνταζαν σὰ δροσοσταλίδες.

— Κι' ἐμεῖς στολιστήκαμε, κι' ἐμεῖς, φώναξαν. Κοιτάξτε τί ὤμορφες ποὺ εἴμαστε!

Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι φύσηξε πάνω ἀπ' τὴν κληματαριά. Κούνησε τὰ κοιμισμένα της κλαριὰ καὶ εἶπε:

— Ξυπνῆστε, ξυπνῆστε, ἦρθε ἡ ἄνοιξη!

— Ἀλήθεια; ἀλήθεια; ἔκαναν τὰ κλαριά.

Καὶ γιὰ νὰ δοῦν ἂν στ' ἀλήθεια ἦρθε ἡ ἄνοιξη, κοίταζαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς μικρούλια στρογγυλὰ ματάκια.

Ἡ μόνη ποὺμενε ἀμέτοχη σ' ὅλη τὴν ἀνοιξιάτικη χαρά, ἦταν ἡ γρηὰ συκιὰ ποὺ βρίσκονταν πεσμένη σὲ μιὰν ἄκρη τῆς αὐλῆς. Ἄκουγε τὰ κοκόρια ποὺ λαλοῦσαν, ἄκουγε καὶ τὰ σπουργιτάκια, ἔβλεπε τὶς ἀγριοβιολέττες καὶ τὴν ἀνθισμένη μπουρνελιά, καὶ ἀναστέναζε. Τί κι' ἂν εἶχε ἔρθει ἡ ἄνοιξη κι' ἂν ὅλα γύρω της ἀνθοῦσαν καὶ χαίρονταν; Αὐτὴ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ πρασίνιζε, ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ὡρίμαζε τὰ σύκα της ποὺ ἦσαν φημισμένα σ' ὅλη τὴ γειτονιά. Ἦταν πεσμένη κεῖ ἀπ' τὸ φθινόπωρο· ἀλλὰ μ' ὅλο τὸν πόνο ποὺ εἶχε νοιώσει ὅταν ξεριζώθηκε ἀπ' τὴ γῆ, δὲν εἶχε καταλάβει πόσο μεγάλη ἦταν ἡ συμφορὰ ποὺ τὴ βρῆκε. Τὰ φύλλα της μαράθηκαν κι' ἔπεσαν, ὅπως κάθε χρονιὰ καὶ ὅπως ἔβλεπε νὰ πέφτουν ἀπ' ὅλα τἄλλα δέντρα γύρω της. Ὅπως κάθε χρονιά, εἶχε νοιώσει κάθε ζωὴ νὰ φεύγει ἀπὸ πάνω της, καὶ εἶχε βυθισθεῖ σὲ μιὰ νάρκη, ὅπως βυθίζονταν κάθε χρονιά. Τώρα ὅμως ποὺ πάνω ἀπ' ὅλα τὰ φυτὰ περνοῦσε τ' ἀνοιξιάτικο ἀεράκι καὶ τὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸν χειμωνιάτικό τους ὕπνο, τώρα ποὺ ὅλα γύρω της γιόρταζαν τὴν ἄνοιξη, τώρα ἐννοιωσε πῶς μόνο αὐτὴ θὰ ἔμενε γιὰ πάντα παγωμένη καὶ ξερή, τὴν ἄνοιξη καὶ τὸ καλοκαίρι, ὅπως καὶ τὸ φθινόπωρο καὶ τὸν χειμώνα. Κι' αὐτὴ ἡ σκέψη τὴν ἐγέμισε ἀπελπισία.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἦταν μιὰ πολὺ γέρικη συκιά. Χρόνια καὶ χρόνια πρασίνιζε κι' ὡρίμαζε τὰ σύκα της καὶ παιδιά, κι' ἄλλα παιδιά, εἶχαν σκαρφαλώσει πάνω στὰ κλαδιά της, καὶ τὴν εἶχαν ραβδίσει, καὶ τῆς τσάκιζαν καμμιὰ φορὰ κλάρες ὁλόκληρες θέλοντας νὰ φθάσουν ἕνα σύκο. Κι' ὅμως, παρ' ὅλα ὅσα τράβηξε ἀπὸ τὰ παιδιά, δὲν τὴν ἔνοιαζε ἂν τραβοῦσε κι' ἄλλα τόσα. ἀρκεῖ νὰ ἦταν στὴν παλιά της θέση. Τότε ἄπλωνε τὰ κλαδιά της πάνω ἀπ' τὴν μισὴ αὐλὴ καὶ ξαγνάντευε ἀκόμη καὶ τὸν μῶλο καὶ τὴν θάλασσα μὲ τὶς βαρκοῦλες. Ἔδινε ἄσυλο σ' ἀμέτρητα πουλάκια χωρὶς ποτὲ νὰ τοὺς ζητήσῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κελαϊδοῦν ἐπάνω στὰ κλαριά της. Ὅλη ἡ γειτονιὰ τὴν εἶχε γιὰ στολίδι. Καὶ τώρα; Τώρα ἦταν ἕνα ξερὸ κούτσουρο μονάχα, πεσμένο σὲ μιὰν ἄκρη τῆς αὐλῆς. Κανένα πουλὶ δὲν ἀνέβαινε πάνω της νὰ κελαϊδήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΣ'.

Πρώτη λοιπὸν ἀνακαλύφθηκε ἡ ἐξαφάνιση τῆς Φεβρονίας, δεύτερη τοῦ Μαυρούκου (ἢ Βουκεφάλα) καὶ τρίτη τοῦ Φούσκα (ἢ Νίκου).

Στὸ σπιτάκι τοῦ βαρκάρη, τοῦ πατέρα του, δὲν ἀνησυχοῦσαν ποτὲ ὅταν ἔλειπε ὁ κύριος Νίκος, γιατ' ἤξεραν ποῦ θὰ τὸν ἔβρισκαν: στὸ σπίτι τοῦ φίλου του τοῦ Μπέμπη. «Ποῦ τὸν χάνεις, ποῦ τὸν βρίσκεις, στοῦ κυρίου Καραμανίκα!» ἔλεγε ἡ μάννα του.

Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τἀπομεσήμερο, ὅταν πῆγε μιὰ στιγμὴ ὁ βαρκάρης ποὺ χρειάστηκε τὸ γιό του, καὶ τὸν φώναξε:

— Βρὲ Νίκο!.. Ποῦ εἶναι ὁ Νίκος, καλέ;

Ἡ γυναίκα του, ἡσυχότατη, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Δὲν εἶν' ἐδῶ.

— Μὰ ἐγὼ τὸν θέλω... Σὲ λίγο φτάνει τὸ βαπόρι καὶ θὰ τὸν πάρω μὲ τὴ βάρκα, νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα χέρι...

— Ἄντε στοῦ κυρίου Καραμανίκα καὶ φώναχ' τον.

Πάει ὁ βαρκάρης, χτυπάει τὸ κουδούνι καὶ ρωτάει τὴν ὑπηρέτρια:

— Ἀπάνω εἶναι ὁ γιός μου, Βασιλική;

— Ὄχι, κὺρ-Φώτη, δὲν ἀκούγεται... Στάσου, πάλι, νὰ πάω νὰ ἰδῶ στὴν κάμαρα τοῦ κυρίου Μπέμπη.

Ὁ κὺρ-Φώτης περιμένει κάτω. Ἡ Βασιλικὴ πάει στὴν κάμαρα τοῦ κυρίου Μπέμπη.

Ἡσυχία, κανένας, οὔτε ὁ κύριος Μπέμπης εἶν' ἐκεῖ!

Ἡ ὑπηρέτρια παραξενεύεται. Καὶ πρὶν κατεβεῖ νἀπαντήσῃ στὸν κὺρ-Φώτη, ρωτᾷ τὴν κυρία της:

— Ποῦ εἶναι ὁ κύριος Μπέμπης, κυρία; Βγῆκε ἔξω μεσημεριάτικα;

Ἡ κυρία Καραμανίκα ἀπορεῖ κι' αὐτή:

— Πῶς; δὲν εἶναι στὴν κάμαρά του;

— Πουθενά, κυρία... Θὰ βγῆκε ἔξω...

— Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα; Περίεργο!

— Καὶ νὰ ἰδῆτε ποὺ κι' ὁ κὺρ-Φώτης γυρεύει τὸ γιό του... Μὴν πῆγαν πουθενὰ μὲ τὸ Φούσκα;

— Δὲν τὸ πιστεύω, θὰ μὲ ρώταγε πρῶτα... Καλέ, κοίταξες καλά; Στὸν κῆπο, στὴ σοφίτα, στὴν ταράτσα;.. Γιὰ κοίταξε...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τὸ ἀκρωτήρι τῆς νήσου Ἀτλαντ.

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Νίλς ἄφησε τὸ χῆνο νὰ φύγῃ καί, μόλις ἐκεῖνος ἀπομακρύνθηκε, σύρθηκε ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν ἡ χήνα. Μόλις ὅμως τὴν ἀντίκρυσε, κατάλαβε γιατί ὁ χῆνος ἐφρόντιζε γι' αὐτὴν τόσο πολύ. Ἡ ἀγριόχηνα εἶχε τὸ πιὸ χαριτωμένο κεφαλάκι ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστῇ. Τὰ φτερά της ἦταν σὰν τὸ μετάξι καὶ τὰ μάτια της εἶχαν ἕνα γλυκὸ κι' ἥμερο βλέμμα.

Ὅταν ἀντίκρυσε τὸν Νίλς, θέλησε νὰ πετάξῃ, ἀλλὰ τὸ φτερό της τὴν πόνεσε πολὺ κι' ἔπεσε πάλι στὸ χῶμα.

— Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπε ὁ μικρός· εἶμαι ὁ σύντροφος τοῦ Φίλιππα, τοῦ ἄσπρου χήνου, ἐξακολούθησε.

Ὕστερα ὅμως στάθηκε, γιατί δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς πῇ παρακάτω.

Πολλὰ ζῶα ἔχουν συχνὰ κάτι τι ἐπάνω τους ποὺ τὰ κάνει νὰ μοιάζουν μὲ ἀνθρώπους. Κι' αὐτὸ συνέβαινε μὲ αὐτὴ τὴ χήνα. Μόλις ὁ Νίλς τῆς εἶπε ποιὸς ἦταν, κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ χάρη καὶ τοῦ εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή :

— Ὦ ! χαίρομαι πολὺ γι' αὐτό. Βέβαια καὶ οὐ θὰ μποροῦσες νὰ μὲ βοηθήσῃς· ὁ Φίλιππας μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος τόσο καλὸς καὶ τόσο ἔξυπνος ὅσο σύ.

Αὐτὸ τὸ εἶπε τόσο ὄμορφα κι' εὐγενικά, ὥστε ὁ Νίλς ἔμεινε ἔκπληκτος.

— Αὐτὴ τὸ δίχως ἄλλο δὲν θὰ εἶναι χήνα, σκέφθηκε. Θὰ εἶναι μιὰ μαγεμένη βασιλοπούλα.

Ἤθελε πάρα πολὺ νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ γι' αὐτὸ ἔπιασε μὲ τὰ μικρά του χέρια τὴ φτερούγα της καὶ ἔψαξε νὰ βρῇ ποῦ εἶναι τὸ πονεμένο μέρος. Τὸ κόκκαλο δὲν εἶχε σπάσει, ἀλλὰ μόνο εἶχε βγῇ.

— Βάστα καλά! φώναξε ὁ Νίλς.

Ἄρπαξε τὸ φτερό, τὸ τράβηξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμη καὶ τὸ βαλε πάλι στὴ θέση του. Γιὰ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπεχείρησε ἕνα τέτοιο πράγμα, τὸ ἔκανε καὶ καλὰ καὶ γρήγορα. Ἡ κακομοίρα ὅμως ἡ χήνα φαίνεται ὅτι θὰ πόνεσε πολύ, γιατί ἔβγαλε μονάχα μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ κι' ὕστερα ἔπεσε πάνω στὶς πέτρες χωρὶς νὰ δείχνει οὔτε ἕνα σημεῖο ζωῆς.

Ὁ Νίλς ἔνοιωσε μεγάλο τρόμο. Αὐτὸς θέλησε νὰ τῆς κάνει καλὸ καὶ τώρα τὴν ἐσκότωσε; Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κάτω ἀπ' τοὺς βράχους. Τοῦ φαινόταν σὰ νὰ εἶχε σκοτώσει ἄνθρωπο.

* * *

Τὸ ἄλλο πρωΐ ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος καὶ ἡ ὁμίχλη εἶχε σκορπίσει. Ἡ Ἄκκα ἐδήλωσε στὶς χῆνες ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσαν τὸ ταξίδι τους. Ὅλες ἄκουσαν μ' εὐχαρίστηση τὴν ἀπόφαση τῆς Ἄκκας, μόνο ὁ ἄσπρος χῆνος ἔφερνε ἀντιρρήσεις κι' ὁ Νίλς ἐγνώριζε τὴν ἀφορμή. Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ νὰφήσῃ μοναχὴ τὴν ἄρρωστη ἀγριόχηνα. Ἡ Ἄκκα ὅμως δὲν τὸν ἄκουσε καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ φύγῃ. Ὁ Νίλς πήδησε στὴ ράχη τοῦ ἄσπρου χήνου κι' ἐκεῖνος ἀκολούθησε τὶς ἀγριόχηνες, ἀλλὰ μὲ μεγάλη δυσφορία. Ὁ Νίλς ὅμως χαιρόταν ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸ νησί. Τὸν ἔτυπτε ἡ συνείδησή του γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἀγριόχηνας, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ πῇ στὸ χῆνο τὴν ἀλήθεια.

— Θάταν καλύτερο ἂν δὲν τὸ μάθαινε ποτὲ ὁ Φίλιππας, συλλογιζόταν. Τοῦ φαινόταν ὅμως πολὺ παράξενο πῶς τὸκανε ἡ καρδιά τοῦ χήνου νὰφήσῃ τὴν ἄρρωστη ἀγριόχηνα.

Ἔξαφνα ὁ χῆνος ἔκανε μεταβολή. Ἂς ἔφευγαν οἱ ἄλλες χῆνες κι' ἂς τὸν ἄφηναν. Δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ ὅτι ἡ μικρὴ ἀγριόχηνα ἦταν ἄρρωστη καὶ νηστικὴ κι' αὐτὸς νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ.

Σὲ δυὸ λεπτὰ ἔφτασε στὸ βράχο ποὺ ὡς τὰ χθὲς βρισκόταν ἡ ἀγριόχηνα. Ἀλλὰ ὁ βράχος ἦταν ἄδειος.

— Ἀβροπούπουλη, Ἀβροπούπουλη, ποῦ εἶσαι ; φώναξε ὁ χῆνος.

— Ἡ ἀλεποῦ θὰ ἦρθε καὶ τὴν ἄρπαξε, σκέφθηκε ὁ Νίλς.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε μιὰ γλυκειὰ φωνὴ νὰποκρίνεται :

— Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ εἶμαι, Φίλιππα! Κατέβηκα νὰ πάρω τὸ πρωϊνὸ λουτρό μου.

Ἀπὸ τὸ νερὸ ξεπρόβαλε ἡ ἀγριόχηνα ἐντελῶς φρέσκα καὶ γερή. Καὶ εἶπε στὸ χήνο πῶς ὁ Νίλς τῆς ἔβαλε τὸ φτερὸ στὴ θέση του καὶ τὴ γιάτρεψε.

Οἱ στάλες τοῦ νεροῦ ἔλαμπαν σὰ διαμάντια πάνω στὰ μετάξινα φτερά της κι' ὁ Νίλς σκέφθηκε γιὰ δεύτερη φορά, ὅτι θάταν δίχως ἄλλο μιὰ βασιλοπούλα μαγεμένη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὰ σύννεφα ἁρμενίζουνε στὴ δύση
Ρόδινα, μαῦρα, κίτρινα, λευκά.
Τὰ δένδρα ἀναστενάζουν τραγικά,
Γεμισανε παράπονα τὴ φύση.

Στὸ σύθαμπο, φτωχὴ σὰ ρημοκλήσι,
Κι' αὐτὴ ἡ καρδιά μου ἀνήσυχη βογκᾷ.
Ἡ μέρα σβύνει μελαγχολικὰ
Στὰ φύλλα πῶχουν κιτρινίσει..

Μέσ' στὰ κλαδιὰ ποὺ πᾶν' νὰ γυμνωθοῦνε
Σὰν νὰ θωρῶ κοπέλλες νὰ τὰ σειοῦνε
Κρυμμένες, μαυροφόρες λιγερές.

Ἀπάνω μου τὰ βλέμματά τους γοιώθω.
Τὶς ξέρω : Σκέψεις εἶναι θλιβερές,
Ποὺ κάθε μου κηδεύουν μάταιο πόθο !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΣΑΚΚΙ

Ἡ καινούρια καμαριέρα, σ' ἕνα πλούσιο πολίτικο σπίτι, ὅλο ραχάτωνε· «Οὔτε δουλειὰ οὔτε κάματος», ἔλεγε γι' αὐτὴν ἡ μαγείρισσα.

Μιὰ μέρα, ποὺ τὴν εἶδε στὴν κουζίνα, ἡ κυρά της τὴ ρώτησε :

— Γιατί, Μαρία, κάθεσαι ; Δὲν ἔχεις δουλειά ;

— Δουλειὰ ἔχω, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ καινούρια, μά... ἄδειο σακκὶ δὲν στέκει, κυρία!

— Τί θὰ πῇ αὐτό ; ρώτησε ἡ κυρία τὴ μαγείρισσα.

— Θέλει νὰ πῇ πῶς πεινάει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν πεῖνα, τῆς ἐξήγησε αὐτή.

— Καλά, εἶπε ἡ κυρία δός της νὰ φάῃ.

Ἡ μαγείρισσα τῆς ἔδωσε. Ἡ Μαρία ἔφαγε καὶ χόρτασε. Μὰ ὅταν σὲ λίγο ἡ κυρία της ξανκπέρασε ἀπ' τὴν κουζίνα, πάλι τὴ βρῆκε νὰ κάθεται.

— Μαρία, τῆς φώναξε, δὲν ἔφαγες ; Γιατὶ κάθεσαι πάλι ;

Κι' ἡ καινούρια :

— Ἀμ γεμάτο σακκὶ δὲ λυγάει, κυρία!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ κυρία δὲν ρώτησε τὴ μαγείρισσα νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὸ λόγο : Κατάλαβε πολὺ καλὰ πῶς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ μιὰν ἀγιάτρευτη τεμπέλα, καὶ τὴν ἔδιωξε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ στοὺς καλεσμένους :

— Τρῶτε ἀπ' ὅλα καὶ μὴ ρωτᾶτε γιὰ τίποτα ! Ὅλα εἶναι καλὰ καί, τὸ κάτω - κάτω, ὅλα εἶναι πληρωμένα !..

Ὁ φρόνιμος αὐτὸς λόγος ἐνθάρρυνε κάπως τοὺς καλεσμένους, ποὺ ἄρχισαν νὰ τρῶνε πιὸ ἄνετα, πιὸ ἐλεύθερα. Τὸ τραπέζι εἶχε ἀρχίσει νὰ ζωηρεύῃ, ὅταν ἄξαφνα ἀκούσθηκε ἕνα θρόϊσμα μεταξωτοῦ κι' ἡ πόρτα διαπλατώθηκε γιὰ νὰ μπῇ ἡ Ἴδα, βιαστική, γελαστὴ καὶ λαμπροφορεμένη.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, καλοί μου ἄνθρωποι, εἶπε· μὰ εἶχα ἕν' ἁμάξι ποὺ δὲν ἔτρεχε καθόλου. Ἔπειτα εἶναι τόσο μακριὰ ἐδῶ! Ἐνόμιζα πῶς δὲν θὰ φθάσω ποτέ !

Εἶχε βάλει τὸ καλύτερό της φουστάνι, γιατὶ σπάνια ἔβρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ ντύνεται ἄφοτου ζοῦσε μὲ τὸ γιό της. Κι' ἔκαμ' ἐντύπωση μεγάλη. Ὁ τρόπος ποὺ κάθησε δίπλα στὸν Μπελιζαίρ, ποὺ ἔβαλε τὰ γάντια της μέσα στὸ ποτήρι της, ποὺ ἔγνεψε σ' ἕνα σερβιτόρο νὰ τῆς δώσῃ τὴ λίστα, βύθισε τὴν ὁμήγυρη σὲ θαυμασμό. Τὸν σερβιτόρο αὐτόν, —τὸν πιὸ ἄγριο ἀπ' ὅλους,— ἡ Ἴδα τὸν ἐγνώριζε. Τὸν ἔβλεπε σ' ἕνα ἑστιατόριο τοῦ Βουλεβάρτου ὅπου ἔτρωγε συχνὰ μὲ τὸν Νταρζαντὸν μετὰ τὸ θέατρο.

— Ἄ, εἶσ' ἐδῶ τώρα ; τοῦ εἶπε. Γιά, λοιπόν, τί καλὰ ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς ;

Γελοῦσε δυνατά, σήκωνε τὰ χέρια της, ἔσιαζε τὰ βραχιόλια της, κοιταζόταν στὸν ἀντικρινὸ καθρέφτη κ' ἔστελνε φιλάκια στὸ γιό της ἐκεῖ-πέρα. Ἔπειτα γύρεψε σκαμνάκι, σέλτς, πάγο. Ὅσο μιλοῦσε αὐτή, ὅλοι οἱ ἄλλοι σώπαιναν καὶ τὴν ἄκουγαν. Χάρηκε λίγο τὸ θριαμβό της κι' ἔπειτα τοὺς φώναξε μὲ γέλια :

— Ἔ ! τί κατάστασις εἶν' αὐτή ; Δὲν μιλᾶτε ; δὲν γελᾶτε ; Τραπέζι γάμου εἶν' αὐτό ; Ἐμπρός ! ἐμπρός !..

Ἄρχισε νὰ μιλᾷ στὸν ἕνα, στὸν ἄλλον, νὰ τοὺς κάνῃ νὰ τῆς ἀπαντοῦν, νὰ μιλοῦν καὶ μεταξύ τους, νὰ γελοῦν καὶ σιγὰ-σιγὰ ἡ εὐθυμία ξαναγύρισε στὸ τραπέζι ἐκεῖνο ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε γίνει τόσο μελαγχολικό.

Ἐπιτέλους ἦρθε κι' ἡ σαμπάνια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἴδα καὶ τὸν Τζάκ, κανένας ἄλλος δὲν ἤξερε τὸ μαγικὸ αὐτὸ κρασί, παρὰ κατ' ὄνομα. Ἕνας σερβιτόρος ἑτοιμάσθηκε νὰ ξεβουλώσῃ μιὰ μεγάλη μποτίλια μ' ἀσημένιο καπέλλο. Κι' ἡ Ἴδα βούλωσε τ' αὐτιά της σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ κανονιά. Ἀμέσως ὅλες οἱ γυναῖκες τὴ μιμήθηκαν. Κι' αὐτές, κι' οἱ ἄντρες, ὅλοι ἐνόμιζαν πιὰ πῶς θὰ γινόταν κάτι φοβερό, πῶς θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος. Ἀλλὰ δὲν ἦταν τίποτα: τὸ βούλωμα βγῆκε χωρὶς σχεδὸν κρότο κι' ὁ σερβιτόρος, μὲ τὴ μποτίλλια ψηλά, ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὸ τραπέζι φωνάζοντας :

— Σαμπάνια !.. σαμπάνια !..

«—Σαμπάνια !.. σαμπάνια !..» Σελ. 229, στ. β'.)

Τὰ ποτήρια προτείνοντον ἀπὸ παντοῦ, ὁ σερβιτόρος ἔρριχνε στὸ καθένα ἀπὸ λίγο ἀφρὸ ἄσπρο κι' ἀπὸ λίγο ὀγρὸ κίτρινο κι' ὀπόξυνο. Μὲ τί σεβασμό, μὲ τί δέος τὸ ἔφερναν στὰ χείλη τους οἱ ἀμάθητοι ἐκεῖνοι ! Ἄλλο ζήτημα ὅμως κι' ἂν τὸ ἔβρισκαν ἀληθινὰ «ἔξοχο» ὅπως ἔλεγαν. Ἀπὸ μέσα τους συλλογιζόνταν : «Αὐτὴ εἶναι ἡ περίφημη σαμπάνια ; Χαρά στο !..»

Ἀδιάφορο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη «τὸ γλέντι ἄναψε». Εἶχαν πιεῖ καὶ σαμπάνια, τί διάβολο ! Κι' ἄρχισαν πρῶτα τὰ τραγούδια κι' ἔπειτα οἱ χοροί. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχαν ὀρχήστρα δική τους, —ἡ κυρία Βεμπὲρ εἶχε ἀπαγορεύσει ρητὰ τὸ περιττὸ αὐτὸ ἔξοδο, —χόρευαν μὲ τοὺς ἀνάμικτους ἤχους ποὺ ἔφθαναν ἀπὸ τὶς διπλανὲς σάλες. Κι' ἄλλοι παρακολουθοῦσαν μιὰ πόλκα, ἄλλοι ἕνα βάλς, κι' ἄλλοι μαζὶ καὶ τὰ δυό. Ἐπιτέλους, μιὰ στιγμή, κατὰ σύμπτωση, παντοῦ χόρευαν καδρίλλιες. Ἔτσι μπόρεσε νὰ χορέψῃ τὸν ἴδιε χορό, μὲ τὴν ἴδια μουσική, κι' ὅλος ὁ γάμος τοῦ Μπελιζαίρ. Ἄ, τί ὄμορφη, τί τρελλή, τί πηδηχτή, τί γελούμενη καδρίλλια ! Ἡ Ἴδα ἔδωσε καὶ πῆρε. Μὰ κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι μαζί της, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Τὰ μάγια εἶχαν λυθεῖ. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ποὺ ἤπιαν καὶ σαμπάνια διασκέδαζαν πιὰ μὲ τὰ σωστά τους.

Ἔτσι ἔγινε ὁ γάμος τοῦ Μπελιζαίρ, ποὺ γιὰ πολὺν καιρὸ θὰ τὸν θυμόνταν οἱ καλεσμένοι του. Τὸ μεγαλείτερο ἔξοδο ἦταν τὸ περίφημο ἐκεῖνο τραπέζι : Στὸ ἐξοχικὸ ἑστιατόριο, τὸ εἰδικὸ ὁ γυρολόγος ἐπλήρωσε ἑκατὸ φράγκα σωστά. Ἔ, μιὰ φορὰ κανεὶς παντρεύεται !..

* * *

Οἱ νιόπαντροι ἡσύχασαν λίγο τὴν Κυριακή· μ' ἀπὸ τὴ Δευτέρα ἀμέσως ἄρχισαν τὴν ἐργατική τους ζωή : ὁ Μπελιζαίρ νὰ πουλῇ τὰ καπέλλα του κι' ἡ γυναίκα του νὰ μοιράζῃ τὰ ψωμιά της.

Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ καταλάβουν πῶς ὁ καινούριος τους σύνοικος δὲν ἄξιζε τίποτα. Στὸ τραπέζι τοῦ γάμου εἶχε μεθύσει· κι' ἐνῷ στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸν καλὸ κι' ἔλεγε τραγούδια «τοῦ Θεοῦ», γιὰ τὴν ἐργασία, γιὰ τὴν ὁμόνοια, γιὰ τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη, στὸ τέλος βγῆκε ἀπὸ τὰ ὅρια, ἔρριξε τὴ μάσκα καὶ στὸ τέλος δὲν ἔλεγε παρὰ «βάκχικά». Ὅλα τὰ ἤξερε ὁ μεθύστακας !

Ὁ Ρεμπαρὸ ἦταν τάχα κλειδαρᾶς. Ἀλλὰ κανένας ποτὲ δὲν τὸν εἶδε νὰ δουλεύῃ. Τὸν ἔβλεπαν μόνο μὲ τὸ σφυρὶ στὸν ὦμο καὶ μὲ τὴν πέτσινη ποδιὰ στὸ χέρι, νὰ γυρίζῃ καὶ νὰ πίνῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

54

Ἂν πᾶς τὴ λύπη σου νὰ πῇς
σὲ φίλο νὰ σ' ἀνακουφίσῃ,
καὶ κατὰ σύμπτωση τὸν βρῇς
νὰ χαίρῃ σὲ χαρᾶς μεθύσι,

Τὴ θέση του νὰ σεβασθῇς,
γιατὶ ἡ χαρὰ στὴ γῆ σπανίζει·
κι' ἀκόμη μὴν ἀποδειχθῇς
πῶς τὴν καρδιά σου λύπη σχίζει.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΜΜΑ

['Αριθ. 'Εγκρ. 37]

Α΄.

Μιά μικρή, τρελλή ἀχτιδούλα γλύστρησε ἁπαλά-ἁπαλά ἀνάμεσα ἀπ' τὶς λεπτὲς τούλινες κουρτίνες τοῦ μεγάλου παραθυριοῦ καί, ὅλο προχωρώντας, ἔφτασε ὣς τὸ μικρὸ κρεββατάκι ποὺ ἦταν κεῖ κοντά. Μὲ χίλια ὄμορφα παιχνίδια, μὲ χίλιους σκερτσόζικους ἑλιγμούς, ὅλο γλυστροῦσε ἡ παιχνιδιάρα ἀχτίδα, περνώντας ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ κάγγελα τῶν κρεββατιῶν ποὺ τἄκανε νὰ λάμπουν σὰν καθάριο χρυσάφι, κεντώντας ἀστραφτερὲς καμπύλες πάνω στὸ κάτασπρο λινὸ μαξιλαράκι, ὅπου ἕνα μικρὸ ξανθὸ κεφάλι παιδιοῦ ἀναπαυότανε, παραδομένο στὴ γλύκα τοῦ πρωϊνοῦ ὕπνου. Κι' ὅλο προχωροῦσαν οἱ ἀστραφτερὲς καμπύλες, ὥσπου ἦρθε στιγμὴ ποὺ χάθηκαν, ἀνακατώθηκαν μὲ τὶς χρυσαφένιες μποῦκλες τῶν μαλλιῶν, καὶ φάνηκε τότε τὸ ὄμορφο παιδιάτικο κεφάλι στολισμένο ἀπ' ἕνα ἐλαφρό, ἀέρινο φωτοστέφανο . . .

Μὰ ἡ ἀχτιδούλα στενοχωριόταν νὰ μένει διαρκῶς στὴν ἴδια θέση καὶ γλήγορα παράτησε τὰ χρυσὰ ἐκεῖνα μαλλάκια, ποὺ μοιάζανε σὰν καμωμένα ἀπὸ μιὰ πλουσιαδέσμη ἀδελφῶν της. Κατέβηκε γλήγορα πρὸς τὸ ἀθῶο μέτωπο καὶ σταμάτησε λίγο πιὸ κάτω, γιὰ νὰ χαϊδέψῃ τὰ τρυφερὰ κλεισμένα βλέφαρα τῆς κοιμισμένης μικρούλας . . . Μὰ στὸ θερμὸ χάδι τὰ βλέφαρα τρεμούλιασαν, μισάνοιξαν. Ἔκλεισαν ὅμως ἀμέσως, γιατί τὰ γαλάζια ματάκια ποὺ φάνηκαν μιὰ στιγμή, θαμπώθηκαν ἀπ' τὴ δυνατὴ λάμψη τῆς τρελλῆς ἀχτίδας. Δυὸ ἄσπρα παχουλὰ χεράκια βγῆκαν ἀπ' τὸ ρὸζ σκέπασμα κι' ἄρχισαν νὰ τρίβουν μὲ δύναμη τὰ ματάκια, ποὺ δὲ θέλανε ν' ἀνοίξουν. Ἕνα χασμουρητὸ ἄνοιξε τὰ ρόδινα χειλάκια τοῦ παιδιοῦ ποὺ γύριζε στὴ ζωὴ ὕστερ' ἀπ' ἕνα μαγευτικὸ ταξίδι στὴ χώρα τῶν ὀνείρων.

Τὸ κεφαλάκι γύρισε ἀπότομα, καὶ νά, τώρα φάνηκε καθάριος, ἁπαλός, ὁ γαλάζιος οὐρανὸς τῶν ἀθώων ματιῶν. Ἡ ἀχτιδούλα δὲν τὰ ἐνοχλοῦσε πιά, γιατί καταγινόταν νὰ κεντάει φεστόνια χρυσαφένια πάνω στὴ ρὸζ κουβέρτα . . . Κι' ἄρχισε τώρα τὸ παιδάκι νὰ ρίχνει τὸ ἐρευνητικὸ καὶ ζωηρὸ βλέμμα γύρω του, μὲ τὴ συνηθισμένη περιέργεια τῶν παιδιῶν, ποὺ δὲν σκέπτονται τίποτε ἄλλο, πρὶν γνωρισθοῦν καλὰ μὲ τὸ περιβάλλον. Εἶδε τὴν ἀχτιδούλα ποὔπαιζε πάνω στὸ κρεββατάκι του, γύρισε τὴ ματιά του πρὸς τὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου φαινόταν ἕνα κομμάτι τοῦ καταγάλανου, ἀνοιξιάτικου οὐρανοῦ, διασκέδασε λίγο μὲ τὰ χαριτωμένα συμπλέγματα τῶν λουλουδιῶν ποὺ στόλιζαν τοὺς τοίχους τῆς παιδικῆς καμαρούλας. Καὶ τέλος τὸ βλέμμα σταμάτισε πάνω σὲ μιὰ ὄμορφη χομψοντυμένη κουκλίτσα, ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ κρεββάτι κι' ἔλαμψε ὅλη ἡ μορφὴ τοῦ κοριτσιοῦ ἀπὸ εὐχαρίστηση.

Λέλια

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΨΑΡΕΜΑ ΜΟΥ

['Αριθ. 'Εγκρ. 52]

Ποτέ μου δὲ θὰ ξεχάσω τὸ πρῶτο μου ψάρεμα στὸν ὡραῖο κόλπο τοῦ νησιοῦ ὅπου γεννήθηκα. Ἀπὸ βραδὺς τὸ ἔβαλα στὸ νοῦ μου, ἑτοίμασα τὴν πετονιά μου, ἔδεσα ἕνα πολὺ ψιλὸ ἀγκιστράκι, πῆρα καὶ τὸ καλάμι μου κι' ἡ ἁρματωσιὰ ἦταν ἐν τάξει.

Κοιμήθηκα, καὶ στὸ ὄνειρό μου ὅλο ἔβλεπα πὼς ἔπιανα ψάρια.

Πρωΐ, παρὰ πολὺ πρωΐ, σηκώθηκα, πῆγα κι' ἐκάθησα σ' ἕνα βράχο τοῦ κόλπου.

Μόλις εἶχε ἀρχίσει νἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος κι' οἱ ἀκτίνες του ἔπεφταν στὴ θάλασσα καὶ τὴν ἔχρωμάτιζαν. Τί ὄμορφη ποὺ ἦταν!

Ἔβλεπα ἐκείνη τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά μου ἕνα μεγάλο ταξιδιώτικο πλοῖο. Ὁ πρωϊνὸς ἀέρας μὲ ζωογονοῦσε.

Ἐδόλωσα τὴν πετονιά μου μ' ἕνα σκουληκάκι, ποὺ κι' αὐτὸ ζοῦσε στὴν ἀκρογιαλιά, καὶ τὴν ἔρριξα στὴ θάλασσα κρατώντας τὸ καλαμάκι.

Ἐπερίμενα μὲ λαχτάρα. Μιὰ τσιμπιά. Ἐσκίρτησα ὁλόκληρος. Ἀ! δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

Ἐτράβηξα μὲ ὁρμὴ τὸ καλαμάκι πρὸς τὰ ἐπάνω κι' εἶδα νὰ κρέμεται ἕνα μικρὸ ψαράκι.

— Γῦλος εἶναι, εἶπα.

Κι' ἔνοιωσα μιὰ τόση μεγάλη χαρά!

Σητειανὸς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

['Αριθ. 'Εγκρ. 40]

Ἦταν μεσάνυχτα· παντοῦ σκοτάδι ζοφερό. Σ' ἕνα σφύριγμα τοῦ ἀρχιφύλακα, εἶχαν μαζευτεῖ καμμιὰ δεκαριὰ πόλισμαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς κι' εἶχαν περικυκλώσει τὸ σπίτι ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ξεφύγει μὲ κανένα τρόπο ὁ λωποδύτης ποὔταν μέσα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι κι' αὐτὸς δὲν ἦταν τόσο κουτὸς ὥστε νὰ καθήσῃ νὰ τὸν πιάσουν σὰν ποντίκι μέσ' στὴ φάκα. Μόλις κατάλαβε πὼς ἦταν περικυκλωμένος, δὲν τάχασε καθόλου. Ἀφοῦ ἄναψε τὶς λάμπες τῶν περισσοτέρων δωματίων τοῦ ἔρημου σπιτιοῦ, γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τοὺς πόλισμαν, τράβηξε ἴσια στὴ σκάλα, τὴν κατέβηκε χωρὶς τὸν ἐλάχιστο θόρυβο, γλύστρησε στὴν αὐλὴ καί, μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ κανονικό, πλησίασε τὴν ἐξώπορτα ὅπου ἀπ' ἔξω ἦταν τοποθετημένοι δυὸ πόλισμαν. Μόλις ἔφθασε δυὸ βήματα μακρυὰ ἀπ' αὐτήν, ξερόβηξε, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ καμμιὰ ὑπόνοια, καὶ βγαίνοντας, εἶπε μὲ φωνὴ σοβαρή:

— Προσοχή, παιδιά, μὴ σᾶς τὸ σκάσῃ!

Οἱ δύο πόλισμαν ἐνόμισαν πὼς εἶναι ὁ ἀρχιφύλακας, — γιατί ποῦ νὰ δοῦν μέσα σὲ κεῖνο τὸ σκοτάδι, — κι' ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε μὲ περηφάνεια:

— Ἔννοια σας, κὺρ ἀρχιφύλακα, καὶ ξέρουμ' ἐμεῖς.

Ὁ δῆθεν κὺρ ἀρχιφύλακας, μὲ τὸ ἴδιο πάντα κανονικὸ καὶ σοβαρὸ βῆμα, ἀπομακρύνθηκε καμμιὰ δεκαπενταριὰ βήματα, καὶ μόλις ἔνοιωσε πὼς δὲν τὸν εἶχαν πάρει χαμπάρι, τὤβαλε στὰ πόδια.

Ὅταν οἱ πόλισμαν κατάλαβαν τὴ γκάφα ποὔπαθαν, ἦταν ἀργά.

Ἀποβροχάρης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, γιαγιά, βάζεις γυαλιά;

— Γιατὶ μὲ τὰ γυαλιά, παιδάκι μου, βλέπω τὰ πράγματα μεγαλύτερα.

— Ὤ! θὰ τὰ βάλῃς λοιπὸν κι' ὅταν θὰ μοῦ κόψῃς γλύκισμα;

Ἐλευθέριος Ρουσάκης

* * *

Στὸ σχολεῖο.

— Γιὰ νὰ γράφετε καλά, παιδιά μου, πρέπει νὰ γράφετε ὅπως μιλεῖτε.

Ἕνας μαθητής:

— Ἀμ ἐγὼ ποὺ μιλῶ μὲ τὴ μύτη; . .

Δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος

* * *

Ὁ μπαμπάς: — Τί διάβολο! τὸ ξυράφι μου δὲν κόβει σήμερα.

Ἡ Ἑλενίτσα: — Ὄχι, μπαμπά! Τὰ γένεια σου θὰ εἶναι πιὸ σκληρὰ ἀπὸ τὸ δαδὶ ποὺ ἔκοψα χθές . . .

Γεώργιος Κ. Πέτρου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 226ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1926

«Ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς ἐπροκηρύχθη τὸν Μάϊον τοῦ 1925 κι' ἀπὸ τὶς Συλλογὲς ποὺ μοῦ ἐστάλησαν τότε, δημοσίευα Ἀσκήσεις σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς Β' ἑξαμηνίας (Ἰουνίου — Νοεμβρίου). Στὸ ἀναμεταξὺ ἐπροκηρύχθη καὶ ὁ τρέχων 230ὸς Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' ἑξαμηνίαν τοῦ 1927, τοῦ ὁποίου τἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν ἀργότερα.»

Καθὼς ἐξηγεῖται στὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Ε'), γιὰ τὴν ἐξαγωγὴ τῶν Ἀποτελεσμάτων, κάθε Συλλογὴ Ἀσκήσεων βαθμολογεῖται μὲ δύο ἀριθμούς. Ὁ πρῶτος σημαίνει πόσες δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις βρῆκα σ' αὐτή, (ἀδιάφορο ἂν δὲν τὶς δημοσίευσα ὅλες), κι' ὁ δεύτερος πόσες ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραῖες, (πρωτότυπες, νέου εἴδους, καλὰ στιχουργημένες, ἔξυπνες κλπ.) Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο αὐτῶν ἀριθμῶν δίνει τὴ θέση του στὸν διαγωνιζόμενο, καὶ μεταξὺ δύο ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο ἄθροισμα, προηγεῖται ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸ δεύτερο ἀριθμὸ μεγαλύτερο, δηλαδὴ περισσότερες ὡραῖες Ἀσκήσεις. Τέλος, κάθε διαγωνιζόμενος παίρνει ἀριθμὸν Εὐσήμων ἴσο πρὸς τὸ μισὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν του. (Π.χ. 15+5=20. Εὔσημα 10.)

Στὸν παρακάτω Πίνακα, γιὰ οἰκονομία χώρου, δημοσιεύεται μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν Εὐσήμων. Ἀλλ' ἀπ' αὐτόν, καθὼς κι' ἀπὸ τὴ θέση του, ὁ διαγωνιζόμενος ποὺ ξέρει πόσες Ἀσκήσεις ἐν ὅλῳ εἶχε ἡ Συλλογή του, μπορεῖ νὰ μαντέψει ἀπάνω κάτω καὶ τοὺς δυὸ ἄλλους ἀριθμούς, ποὺ ἄλλως τε δὲν εἶναι καὶ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τοὺς ξέρῃ ἀκριβῶς.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν σημειώνουν εἰς τὸ τετράδιόν των ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λελάντα* [20Ε]. — Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Μεγάλη Ἑλλάς* [20Ε]. — *Μύρτω* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νιόβη* [18Ε]. — *Μηλολόνθη* [18Ε]. — Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Μάγισσα* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σγουρόμαλλη* [17Ε]. — *Σκανδαλιάρα* [16Ε]. — *Ντόριαν* [15Ε]. — Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Λούης Ἡλιοπερίχυτος* [17Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [13Ε] εἰς ἕκαστον:) Ἡλιογέννητη, Ἁγνὴ Ψυχούλα, Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσέως, Ἀειθαλής, Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, Φωτιά, Χιόνι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [11Ε] εἰς ἕκαστον:) Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Γεώργιος Δανιόλος, Μυρμηδών, Αἱματοβαμμένη Δόξα, Βυζαντινὸ Ἄστρο, Χρυσάνθον.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἐτῶν ἕως 15)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐλεύθερο Πουλί* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Περήφανο Ἔλατο* [18Ε]. — *Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης* [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γαλάζιος Οὐρανὸς* [16Ε]. — *Ἀθαν. Ε. Μίχας* [15Ε]. — *Ἀττικὴ Αὐγὴ καὶ Τσούχτρα* (ἐξίσου) [15Ε εἰς ἑκάστην].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον:) Μενέλαος Ι. Ταφλαμπάς, Μιχαὴλ Ο. Δέφνερ, Κεραυνός, Οὐραγγοτάγκος, Ἄγγελος, Ἄνθρωπος, Γιοὺ-Γιοῦ, Λατάνια, Βιολέττα τοῦ Βουνοῦ, Μυσσωτίς, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον:) Πονεμένη Ψυχή, Κεφαλλωνιτάκι, Πολύβιος, Αἴβιος, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Ἀρίων, Ἰωάννης Σπ. Μαλικούτης, Μαρουσιωτάκι, Αἴας Ματαράγκας, Ἄσπρος Παλιάτσος, Λευκὸς Ἀστήρ, Γεώργιος Ἀνέστη Γεωργιάδης, Γ. Ι. Σ., Ἶρις, Δημ. Π. Καφεζέξης, Φουρτουνιασμένη Θάλασσα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:) Δημ. Δ. Παπαϊωάννου, Κυρά-Κυραλίνα, Ἀγριεμένος Ὠκεανός, Γλυκὸ Χαμόγελο, Μορτάκι, Δρόσος Χλόης, Φωτεινός, Ζουλέτκα, Ἀλίκη Ν. Δροσοπούλου, Ταρδίφ, Δόκιμας Ἀρτανιάν, Δημοσθένης Μιράσγετζης, Ἄσπρος Ἀράπης, Γεώργ. Σ. Καρακαλᾶς, Ἀρσακειάς, Σαρδανάπαλος.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου* [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Συρακὼ* [14Ε]. — *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ* [13Ε]. — *Χιώτικο Διαβολάκι* [12Ε]. — *Τρυγωνάκι* [11Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Λυκόσκυλος [10Ε]. — Ἀνδρέας Σ. Παναγιωτόπουλος [9Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 24 Μαΐου 1927.

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύονται τἀποτελέσματα τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Εἶχα σκοπό, στὸ ἐρχόμενο φύλλο, νὰ προκηρύξω νέο γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἑξαμηνίας τοῦ 1927. Εἶδα ὅμως ὅτι μένουν ἀρκετὲς — καὶ καλές, — ἀδημοσίευτες ἀπὸ τὶς Συλλογὲς τοῦ τρέχοντος, (καθὼς κι' ἀπὸ τὶς Συλλογὲς τοῦ προηγουμένου, ποὺ κι' αὐτὲς θὰ τὶς χρησιμοποιήσω, τουλάχιστο τὶς βραβευμένες.) Ἔτσι δὲν μοῦ χρειάζονται ἀπαραιτήτως ἄλλες Ἀσκήσεις γιὰ τὴ Β' Ἑξαμηνία. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θὰ ἦταν σωστὸ νὰ περιμένουν ὣς τοῦ χρόνου οἱ νέοι συνδρομηταί, ἢ κι' ὅσοι παλιοὶ δὲν ἔλαβαν μέρος στὸν τρέχοντα Διαγωνισμό, ἀποφάσισα νὰ προκηρύξω ἕνα «συμπληρωματικὸ» γιὰ τὴ Β' Ἑξαμηνία. Σ' αὐτὸν θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος μόνο ὅσοι δὲν ἔλαβαν στὸν τρέχοντα. Κι' οἱ Συλλογὲς ποὺ θὰ μοῦ στείλουν, θὰ προστεθοῦν μ' αὐτὲς ποὺ ἔχω καὶ θὰ κριθοῦν ὅλες μαζί. Ἡ προκήρυξη θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο. Ἔτσι, νομίζω, δὲν μπορεῖ νἄχῃ παράπονο κανένας.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, *Κων. Κατσαρέ*, ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σοῦ πῶ ἐδῶ τοὺς «κανονισμοὺς» ποὺ δὲν ξέρεις. Εἶναι ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ» ποὺ πιάνει ἑπτὰ ὀκτὼ σελίδες. Δὲν ἔχεις λοιπὸν παρὰ νἀγοράσῃς τὰ ὀκτὼ πρῶτα φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ χρόνου, ὅπου ἔχει δημοσιευθεῖ, καὶ νὰ τὸν διαβάσῃς. Ἔτσι θὰ τὰ μάθῃς ὅλα καί, ὅταν θὰ γίνῃς συνδρομητής, θὰ εἶσαι σὲ θέση νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση χωρὶς τὴ βοήθεια κανενός.

Μιὰ θλιβερότατη εἴδηση. Ὁ *Ἀθάμας* μας, ὁ καλός μας *Ἀθάμας*, πέθανε ξαφνικά. Τὸν περασμένο μῆνα ἦταν ἐδῶ, ἦρθε μάλιστα καὶ στὸ Γραφεῖο μου, ἀνέβηκε μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῇ καὶ τὸν κ. Φαίδωνα . . . Καὶ τώρα λαβαίνω γράμμα ἀπὸ τὸν ἀδελφό του, ποὺ μοῦ λέει ὅτι, γυρίζοντας στὴν πατρίδα του, ἔπαθε κακοήθη ἑλονοσία καὶ πέθανε. Τὸ καϋμένο τὸ παιδί! . . Ὀνομαζόταν Νῖκος Μ. Μπουλουγούρης, ἔμενε στὴν Πετρομαγούλα τῆς Βοιωτίας καὶ ἦταν τριετὴς φοιτητὴς τῆς Νομικῆς. Τὴ λαμπρή του δράση στὸν κύκλο μας τὴν ξέρετε. Ἔξυπνος, διαβασμένος, εἶχε κι' ἀρκετὰ δυνατὸ λογοτεχνικὸ τάλαντο. Τὰ τελευταῖα του μάλιστα ποιήματα στὴ Σελίδα — μένει, νομίζω, κι' ἕνα ἐγκεκριμένο ποὺ θὰ δημοσιευθῇ τώρα, — ἔδειχναν πὼς θὰ γινόταν μιὰ μέρα κι' ἕνας καλὸς ποιητής. Ἀλλὰ ἡ Μοῖρα δὲν θέλησε . . . Καὶ πάει ὁ καλός μας *Ἀθάμας*, ποὺ κι' ἐγὼ κι' οἱ φίλοι μου δὲν θὰ τὸν ξεχάσουμε ποτέ . . .

Σμυρνιοπούλα, Ροδοβαμμένη Αὐγούλα, Θέσπι, Μυστηριώδη Μαρκήσιε, Ἀκρογιάλι, Βοσκοπούλα, Πούλια, Φτέρη, Κόκκινη Παπαρούνα, Δοξασμένο Ἀρκάδι καὶ *Ἀργοστολιώτισσα*, παλαιοὶ ἢ νέοι φίλοι, ποὺ μοῦ γράφετε πρώτη φορά, θὰ εἴδατε βέβαια τὴν ἔγκριση τῶν ψευδωνύμων σας. Τώρα θέλω νὰ σᾶς πῶ πόσο μ' εὐχαρίστησαν τὰ πρῶτα σας γράμματα καὶ πόσο ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφετε συχνά. Λυποῦμαι ποὺ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ περισσότερα καὶ χωριστὰ στὸν καθένα, ὅπως θὰ ἤθελα. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ: ἄλλη φορά. Μόνο θἀπαντήσω στὸ *Θέσπι*, ποὺ μοῦ γράφει καὶ τὰ περισσότερα, ὅτι στὸ Διαγωνισμὸ Ζωγραφικῆς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μιμηθῇ κανεὶς τὸ «ὕφος» τοῦ κ. Βώττη: μπορεῖ νἄχῃ καὶ δικό του.

Ἀλήθεια, εὐλογῶ αὐτὸν τὸν Διαγωνισμό, ποὺ ἔγιν' αἰτία νὰ μοῦ γράφῃ κι' ἡ *Ἑλένη Δημοπούλου* ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ εἶναι συνδρομήτριά μου. Ἐλπίζω τώρα ποὺ ἔκαμε τὴν καλὴ ἀρχή, νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ. — Ὄχι, ὁ κ. Φαίδων δὲν πῆγε ποτὲ στὴν Τεγέα. Ὁ ἀδελφός της δὲν ἦρθε στὸ Γραφεῖο μου καὶ τὸν περιμένω ἀνυπομόνως.

Ἔχεις δίκιο, *Αἰγυπτία*, εἶναι φοβερὸ γιὰ ἕνα παιδὶ νὰ βλέπῃ τὴ μητέρα του νὰ ὑποφέρῃ. Ἐλπίζω ὅμως καὶ εὔχομαι νὰ μὴν εἶναι τίποτα ἡ ἀρρώστεια τῆς καλῆς σου μητέρας. Καὶ στὸ ἐρχόμενο νὰ μοῦ γράφῃς ὅτι ἔγινε πιὰ καλά.

Ὁ *Εὐστάθιος Δαφνομήλης* μοῦ γράφει: «Ὁ κ. Ἀνανίας ἔγινε καλὰ ἢ ἀκόμη; — (τώρα πιά; περδίκι!) Δὲν φαντάζεσαι πόσο μὰ ρέσουν τὰ Χίλια Μύρια του. Εὐτυχῶς σήμερα μὲ παρηγόρησε τὸ Χίλιο-Μύλιο τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος ποὺ μ' ἔκαμε νὰ γελάσω πολύ». Μὰ γι' αὐτὸ σᾶς τὄγραφε κι' ὁ κ. Φαίδων. Χρειάζεται κάπου-κάπου καὶ τὸ γέλιο. Ἀξίζει σὰ μιὰ διδασκαλία κι' ἴσως κάτι παραπάνω. Εἶναι ἕνα τονωτικὸ λουτρὸ τῆς ψυχῆς. Φτάνει νἆναι γέλιο εὐγενικὸ κι' ὄχι ἀπὸ τὰ πρόστυχα ἐκεῖνα ποὺ προκαλοῦν πρόστυχα ἀστεῖα, χυδαῖα . . .

Καὶ μένα «μοῦ φαίνεται», *Γκιώνη*, πὼς εἶχες κάμποσο καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς . . . Ἐκτὸς ἂν γελαστήκαμε κι' οἱ δυό . . . Ὡστόσο ἡ δικαιολογία σου δὲν ἔχει τὸν τόπο της. Οὔτε ἀνορθογραφίες κάνεις οὔτε τὰ γραφόμενά σου μὲ δυσαρεστοῦν. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίον καὶ στὸ ἑξῆς νὰ μοῦ γράφῃς ἀδίστακτα. Ὁ κ. Φαίδων χάρηκε πολὺ ποὺ ὁ μπαμπάς σου ἄρεσε τόσο τὴ «Νέα Ἑστία». Ἔστειλα 13 τετράδια καὶ λυσόχαρτο.

Τὸ γράμμα σου, *Τρελλὸ Γυμνασιοπαίδι*, τὸ διάβασα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρο, τὰ κομματάκια ὅμως ἐκεῖνα, τόσο ψιλογραμμένα, ἐστάθη ἀδύνατο. Ἂν τὰ ἔστειλες γιὰ τὴ Σελίδα, σὲ παρακαλῶ νὰ τὰ ξαναστείλῃς γραμμένα ἀνθρωπινά. Δὲν μπορῶ νὰ διαβάζω μὲ φακό! . . — Ἀλήθεια, δὲν ξέρεις ποιὸς εἶχε ἄλλοτε τὸ ψευδώνυμο *Μεσσηνιακὴ Ἀκτή*; Ὁ ἀγαπητός μου συνεργάτης κ. Μ. Στασινόπουλος! Ἦταν, βλέπεις, ψευδώνυμο θηλυκὸ καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ διατηρήσῃ ὅπως ὁ κ. Τέλλος Ἄγρας, ποὺ εἶναι σήμερα τόσο γνωστὸς στὴ Λογοτεχνία μ' ἕνα ψευδώνυμο ποὺ τὸ πῆρε ὅταν ἦταν παιδὶ γιὰ νὰ γράφῃ στὴ Διάπλασι.

Μουσική, στὴν ἀδελφή σου πὲς ὅτι μπορεῖ. Γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη πολὺ δυσάρεστα τὰ νέα. Τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Γεωργίας μᾶς ἀπήντησε ἐπισήμως ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου, στὴν ὁποίαν εἶχε παραπεμφθεῖ ἡ αἴτησή μας, τὴν ἀπέρριψε. Δὲν ἐννοεῖ νὰ στηθῇ ἐκεῖ-μέσα προτομὴ τοῦ Πολέμη, γιατὶ δὲν ἔχουν περάσει, λέει, ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό του κι' ἡ ἀξία του δὲν ἔχει καθιερωθεῖ ἀπὸ τὸ χρόνο, τὸν ὑπέρτατο Κριτή, σὰν τοῦ Σολωμοῦ καὶ σὰν τοῦ Βαλαωρίτη. Μιὰ ἰδέα τελοσπάντων κι' αὐτή, μιὰ ἀντίληψη ποὺ θέλοντας καὶ μή, θὰ τὴ σεβασθοῦμε. Τώρα δὲν μένει παρὰ νἀποταθοῦμε στὸν κ. Δήμαρχο, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ κανένα κηπάκι ἢ καμμιὰ πλατεῖα τῆς δικαιοδοσίας του. Ἂν ἔχει ὅμως τὴν ἴδια ἰδέα κι' ὁ κ. Δήμαρχος; Ἔ, τότε δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ γίνει. Στὸν τόπο μας, βλέπετε, γίνονται τὰ πιὸ ἀλλόκοτα πράγματα. Μιὰ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ εἰδικούς, σὰν τὸν Νιρβάνα, τὸν Χατζιδάκη, τὸν Ξενόπουλο κτλ. σᾶς λέει: Ὁ Πολέμης ἀξίζει αὐτὴ τὴν τιμή· μιὰ προτομή του μπορεῖ νὰ στηθῇ στὸ Ἐθνικὸ Κῆπο. Ἀλλὰ ἔρχεται μιὰ ἄλλη Ἐπιτροπή, ἀπὸ τὸν κ. Ἐλευθερουδάκη, ἀπὸ τὸν κ. Λεονάρδον καὶ δὲν ξέρω ἀπὸ ποιοὺς ἄλλους ἀξιοτίμους κυρίους, ποὺ πάντως ὅμως δὲν μποροῦν νἄχουν σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα ἔγκυρη γνώμη, — δὲν εἶναι ἡ δουλειά τους ἐπιτέλους, — κι' ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἀπαντᾷ στοὺς εἰδικούς: Ὄχι! Τί ἄλλο νὰ κάμῃ κανεὶς παρὰ . . . νὰ σταυροκοπηθῇ;

Τὸ *Κουρελάκι* μοῦ γράφει: «Μὲ μεγάλη χαρὰ σοῦ στέλνω τὶς πρῶτες μου λύσεις. Δὲν φαντάζεσαι τὸν ἐνθουσιασμό μου ὅταν ἔλυσα μονάχη μου τὸ πρῶτο Κρυπτογραφικό. Ὁ Κολόμβος δὲν θὰ χάρηκε βέβαια τόσο ὅταν ἀνακάλυψε τὴν Ἀμερική! Ἔβλεπα πέρσυ τὴν τελευταία σου σελίδα καὶ μοῦ φαινόταν κινέζικα. Τώρα νομίζω ὅτι εἶναι κάποιο πρόσωπο γνωστό μου . . .» Ναί, ἀλλὰ μὲ μιὰ προσωπίδα, ποὺ ὅταν τὴν καλοκοιτάζει κανένας, φεύγει . . .!

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Τσέκυ-Κούγκαν, Λάτρις τῆς Φύσεως, Ἀνθεμίς, Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, Βάρκα τοῦ Κανάρη, Μαραμένο Γιούλι, Φίλανθος, Μῆλον τῆς Ἔριδος, Θέμις, Νέμεσις, Χιονισμένο Πήλιο, Ἰτιὰ* καὶ *Προσκοπάκι*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια. Σὲ μερικοὺς θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Λησμοσύνη, κ. (ΜΚ). Σεισμός, ἀ. (!!). Ἀτρόμητος Πλοίαρχος, ἀ. (ΙΑ). Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ, ἀ. (ΙΑ). Μιλβήν, ἀ. (ΑΑ). Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, κ. (ΡΒ). Δισκοβόλος, ἀ. (ΑΛ). Πάνδροσος, κ. (ΕΠ). Ἀέρινος, ἀ. (ΝΔ). Χρυσὴ Πεταλούδα, κ. (ΚΠ). Κρητικόπουλο, ἀ. (ΕΣ). Μεσημβρινὸς Ἥλιος, ἀ. (ΝΙΙ). Βράχος τῆς Ἰωνίας, ἀ. (;). Ἐκδικητής, ἀ. (!). Νεύτων, ἀ. (Εγ). Λουκιανός, ἀ. (. . .). Ὀδυσσεύς, ἀ. (ΝΨ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἰτιά, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ζαρκάδι τῆς Παλιανῆς* (ἔστειλα· μὴν κουράζεις τὰ μάτια σου! *Βὰν Μίττεν* (ὁ «Καραμπὰν» εἶναι μεταφρασμένος καὶ δημοσιευμένος σὲ βιβλίο, γι' αὐτὸ δὲν τὸν δημοσίευσα κι' ἐγὼ· τὸ Δράμα - Δρᾶμα θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἢ Τονόγριφος — γιατί ἡ πόλις ἔχει ὀξεῖα καὶ τὸ θεατρικὸ ἔργο περισπωμένη, — ἢ Λογοπαίγνιον, ἢ Αἴνιγμα — τὸ θηλυκὸ πόλις, τὸ οὐδέτερο θεατρικὸ εἶδος, — ὅλα εἴδη γνωστά') *Φιλόσοφην* (ἔκαμες καλά, θὰ διαλέξω') *Νέμεσιν* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά· ὄχι, γι' αὐτὸν τὸν κομήτην δὲν ἄκουσα τίποτα· θὰ ρωτήσω κανένα ἀστρονόμο καὶ θὰ σᾶς πῶ') *Παράξενον* (κι' ἐγὼ στενοχωρήθηκα μαζί σου· ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ!) *Ἀστραπόβροντο* (εὐχαριστῶ πολὺ τὸν πατέρα σου γιὰ τὴν καλὴ ἰδέα· λύσεις μπορεῖς νἀρχίσῃς νὰ μοῦ στέλνῃς ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο τῆς Β' τριμηνίας, ἢ ἀπὸ τὸ πρῶτο τῆς Γ', ποὺ εἶναι τὸ ἐρχόμενο· μπορεῖς δηλαδὴ νὰ λάβῃς μέρος καὶ στὸν διαγωνισμὸ ποὺ λήγει σήμερα, ἂν στείλεις καὶ τῶν δώδεκα προηγουμένων φύλλων τὰς λύσεις') *Ἰνδιάναν* (ἔλαβα· καλὲς πρόοδος στ' ἀγγλικά') *Ἀμαρυλλίδα* (ἔστειλα· τώρα τὶς διακοπὲς γράφε μου πιὸ συχνά, γιὰ νὰ αἰσθάνεσαι πιὸ συχνὰ κι' αὐτὴ τὴ μεγάλη χαρά') *Φαέθοντα* (ἔχω ὑπ' ὄψει μου δυὸ ὡραῖα γράμματά σου· ὁ *Κ. Β.* εἶναι') *Ἔξυπνην Γατούλαν* (τώρα θἀρχίσουν οἱ ἔκτακτοι Διαγωνισμοί· μὰ μὴ μετριοφρονεῖς τόσο!) *Μεγαλόπρεπην Ἴδην* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ἂν δὲν ἐδημοσιεύθη, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔλαβα') *Παραπονεμένην Μοναστηριώτισσαν* (ἔστειλα στὰ Χανιά') *Ἐπαμεινώνδαν* (ἂν ἔχεις τίποτε καλές, νὰ μοῦ στείλῃς· ἐννοεῖται ἀπὸ ξένα περιοδικά· κι' ὄχι ἀντιγραμμένες, τὸ ἴδιο τὰ τυπωμένο') *Ἀτρόμητον Πλοίαρχον* (χαίρω πολὺ ἔ-

στειλα λυσόχαρτο·) *Κέλτην* (στὸ ἐρχόμενο·) *Ἄμλετ* (μπορεῖς βέβαια· ἀλλὰ ὄχι μόνο 4 5· νὰ στείλῃς περισσότερες, γιὰ νὰ διαλέξω τὶς πιὸ καταλληλες· γιατὶ πολλὲς μπορεῖ νὰ τὶς ἔχω ξαναδημοσιεύσει·) *Φ. Ο. Ν. Κερκύρας* (στὸ ἐρχόμενο, γιατὶ σήμερα δὲν ἔχω τόπο·) *Θύελλαν, Ἀνεμοστρόβιλον* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ πολὺ τὸ Σύλλογό σας γιὰ τὰ τρία νέα ξεσπαθώματα·) *Κλαίρην* (ἔστειλα· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολύ·) *Τούλαν Καββαδᾶ* (εὐχαριστῶ πολύ· γράφε μου·) *Ἀγνὴν Ψυχούλαν* (ἔλαβα εὐχαριστῶ· βραβεῖον ἔστειλα·) *Φωτιὰν* (ἔστειλα 14 τετρ. ναί, μπορεῖς καὶ μετὰ τρεῖς μῆνες·) *Λάβαρον τοῦ 21* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Ἀργοστολιώτισσαν* (ἔλαβα·) *Ι. Ρ.* δὲν ἀγοράζω παλαιούς μου τόμους· πουλῶ μόνο·) *Κόρην τῶν Κυμάτων* κτλ. κτλ.

Νανόταν, Σοφίαν Κυρίτση, Κελαϊδίστραν, Μάγισσαν, Γλυκειὰν Χαραυγήν, Λευκὴν Γαρδένιαν (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *23 Μαΐου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 232 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 28 Ἰουλίου.)

381. Αεξίγριφος

Θεὸς ποὺ τριγυρνοῦσε
Τὰ δάση, κάθε νότα
Στὸν ἄνεμο σκορποῦσε
Σὰν θεϊκὴ μολπή·
Στὴ ράχη βάλ' του τώρα
Τῆς χλόης τὸν ἱδρῶτα,
Νὰ ἰδῆς βασιλοπούλα
Νὰ γίνῃ χαρωπή.

382. Λογοπαικτικὸς Αεξίγριφος

Φιλῶ τὸ χέρι σου, παπποῦ,
Καὶ μοναχὰ σηκώνω
Τὸν τελευταῖο τόνο:
Τὸ πρόσωπο, τὰ γόνια σου,
Ὅλα πετοῦν,—τί ἀστεῖο!
Δὲν μένει τίποτα;—Ἔννοια σου,
Μένει κάποιο μνημεῖο.

383. Στοιχειόγριφος

Κάθε παλιοῦ κι' ἀχρήστου
Ἡ γκρίζα σαβανώστρα...
Μοῦ κόβουν τὸ κεφάλι,
Μ' ἀλλάζουν τὸ λαιμό;
Τώρα ὅλα ἐγὼ σκεπάζω
— Τῶν μαγαζιῶν τὴ μόστρα,
Τὰ τζάμια, κάθε πράμμα,—
Μ' ἕνα λεπτὸν ἀχνό.

384. Τονόγριφος

— Κλεῖσ' το! κλεῖσ' το!
Μπάζει κρύο, ἄχ!
Τί; κατέβασες τὸν τόνο;
Τώρ' ἀκούω Ἀλλάχ! Ἀλλάχ!

385. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικό, σ' ὅλο τὸ σπίτι,
Καὶ μέσα κι' ἔξω...
Τὸ θηλυκὸ γιὰ νὰ πετύχω,
Πολὺ θὰ τρέξω.
Τὸ οὐδέτερο ἀπ' τοὺς ἐχθρούς της
Φυλάει τὴ χώρα...
Τὸ βρῆκες τώρα;

386. Πυραμὶς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *

Κάποιον ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἀπάνω·
Μιὰ ἡρωΐδα ὕστερα βάνω
Κι' ἕνα... ἀρχαῖο κολατσό.
Τώρα σὺ ποὺ μὲ ἀκοῦς,
Σὰν περνᾷς ἀπ' τοὺς σταυρούς,
Κάνε, φίλε, τὸ σταυρό σου
Καὶ θὰ εἶναι γιὰ καλό σου.

387. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

— Καλέ, μαμμάκα,
τί νύστα ποὺ ἔχω
Καὶ Γεωγραφία
νὰ μελετήσω;..
— Μ' ἄρχισες κιόλα,
ἐγὼ προσέχω,
Μιὰ χώρα εἶπες...
Νὰ σὲ βοηθήσω;

388-392. Μαγικὸν Γράμμα

Στὶς πέντε τοῦτες γνωστές σου [λέξεις,
Ἄλλαξε, ἂν θέλῃς, ἕνα τους [γράμμα
Μ' ἄλλο, τὸ ἴδιο· καὶ νά, ἄλλες [τόσες
Βλέπεις μπροστά σου σὰν ἕνα [θάμμα:

φανός, Ἄρτα, φάρος, κώμη, αἰών.

393. Ἐπιγραφὴ

ΔΙΟΝΕ
ΑΔΙΟΔ
ΑΕΝΥ
ΟΤΙΟ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

394. Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτο γράμμα πάρε
Ἀπὸ αὐτὲς τὶς λέξεις
Καὶ κάτι ποὺ λατρεύεις
Θὰ βρῇς—μὰ νὰ προσέξῃς:
Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
Θεὰ τοῦ ἀρχαίου
Κόσμου. Ζωάκι
Εἶναι μικράκι.
Σχεδὸν λατρεία.
Τῶχουν τὰ πλοῖα.
Τέλος θεός.
Ἐμπρός! ἐμπρός!

395. Ἐλλιποσύμφωνον

οα - η

396. Γρῖφος

Η Ν Αἰνειάς / Μεσσιάς Τ ς

(Ὅλαι αἱ ἀνωτερω Ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ τὴν βραβευθεῖσαν Συλλογὴν τῆς ΑΙΛΑΝΤΑΣ.)

Τέλος τοῦ 232ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 11

145. Χαλκηδὼν (Χάλκη, Δών.) —146. Ἀντιόπη (ἀντὶ Ο, πῖ·)— 147. Σαύρα, αὔρα.— 148. Τὸ κεφαλοτύρι.—149.

Υ
ΑΜΑΣΙΣ
Ρ
ΚΟΧΟΣ
ΜΙΑ
Λ
ΑΡΑΧΩΒΑ
ΞΕΝΟΦΩΝ
ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ

150. ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙ (υἱός, ρύσις, ἄρσις, Κροῖσος, ὅρασις. Ἴος.) —151. Πές μου ποιὰ εἶναι ἡ συντροφιά σου — νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀνθρωπιά σου. 152. ΑΘΩΣ-ΑΙΑΣ (Ἀσία, Θῆβαι, Ὥρα, Σῦρος.) 153. Ὅποιος ἔχει μύγα μυγιάζεται.—154. *Μὴ μὲ λησμόνει.* (μῖ μ' ἔλ εἰς μονή.) — 155. Amulette-allumette.— 156. L' accent circonflèxe.

Αἱ διακοπαὶ πλησιάζουν. Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως, νὰ περάσετε εὐχάριστο καλοκαῖρι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στῖχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΖ' — 517|

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ! Προκηρύσσω διαγωνισμόν: Ποιὸ κομμάτι τῆς περυσινῆς ΣΕΛΙΔΟΣ τοῦ 1926 σᾶς ἄρεσε; Συμμετοχὴ δραχμή. Μπορεῖτε νὰ δηλώσετε πολλὰ κομμάτια, συνοδευόμενα ὅμως ἀπὸ τὴν δραχμήν των. ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ἕως ὅτου λάβω τὶς χρειαζρύμενες ἀπαντήσεις. ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΡΙΑ. Δ/σις: (ΚΖ'—409).

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΡΙΣΕΛΙΕ

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, καὶ Σύλλογοι, Προκηρύσσω διαγωνισμόν: Ποία ἀγγελία μέχρι τοῦ 23 φύλλου σᾶς ἄρεσε περισσότερον. Ὅροι συμμετοχῆς οἱ ἴδιοι μὲ τὸν παραπάνω διαγωνισμόν.

ΚΟΜΗΣ ΡΟΣΕΦΟΡ

|ΚΖ' — 518|

Μαρία Ἀντουανέττα, Μαντὰμ ντὲ Πομπαδούρ, Ζίλδα ἡ Ἀγρία, Μαμζὲλ Νιτούς, Ροδόλφε Βαλεντῖνο, Αἱματοβαμμένη Δόξα, Ἀνακατοσούρα, Βαλέντσια, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικά; Δ/σις: Γεωργίου Κουκουλοπούλου, Σέρρας.

ΒΥΖΑΝΤΙΣ

|ΚΖ' — 519|

Διαπλασόπουλα-ες, σᾶς ὑπενθυμίζομεν τὸν (ΚΖ'—369) διαγωνισμόν μας.

Μιρέλλα, Μαμζὲλ Νιτοὺς

(ΚΖ' — 520)

Πολυαγαπημένη μας ΤΖΟΚΟΝΤΑ, στὴ γιορτούλα σου δέξου πολλὲς εὐχὲς μαζὶ μὲ πολλὰ φιλιὰ ἀπὸ τὶς ἀγαπημένες σου:

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, ΚΑΝΟΥΜΑΚΙ

|ΚΖ' — 521|

Η Μάγισσα παρακαλεῖ ὅσους τῆς ζήτησαν τετράδια νὰ στείλουν: Rosa Rousson, Βαθὺ-Σάμου. Ἀπάντηση σίγουρη.

|ΚΖ' — 522|

Ε. Κ., θερμὰ συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας σου.

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

|ΚΖ' — 523|

Ναυτοπούλα, Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Ἄγγελε, Συρκούφ, Σκανδαλιάρα, Λέλια, Τσέκυ Κούγκαν, Βαλέντσια, Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Δ/σις: Ἀθανασιον Ν. Ἄτλαν, Τζιτζιφιές, Νέον Φάληρον.—Ναύτης τοῦ Εὐξείνου

|ΚΖ' — 524|

ΚΚΩΣΤΑ ΝΟΥΣΗ,
Εὔχομαι γιὰ τὴν ἑορτήν, πᾶν ὅ,τι θεῖον καὶ ἐκλεκτὸν στὴν γῆν νὰ ἀποκτήσῃς.

Νίκος Τσίπας

|ΚΖ' — 525|

Αποτέλεσμα Διαγωνισμοῦ μας. Βραβεύομεν: 1) Συντροφιὰ Ἀρσακειάδων, 2) Εὐστάθιον Δαφνομήλην, 3) Δροσούλα τῆς Αὐγῆς. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. Ἀποστείλατε ταχυδρομικά.

Νάντια, Ναδία, Νάντα

|ΚΖ' — 526|

Διαπλασόπουλα-λες, πρωτομπαίνοντας στὸν κύκλο σας, στέλνω σ' ὅλους-λες ἕνα ἀδελφικὸ φιλί.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

|ΚΖ' — 527|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝ.—ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Γ' ΔΙΑΓΩΝ.

Ελάβομεν 23, ἄκυρες 5. Ἕνεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων βραβεύομεν μόνον δύο: Καρακαλᾶν: (Τολστόϊ: Τὸ κράτος τοῦ Ζόφου), Ἀφρισμένον Κῦμα: (Καμπούρογλου: Νεράϊδα τοῦ Κάστρου).
Ταχυδρομικὰ δι' ἐξόδων μας.

Διαγωνισμῶν: ΑΣΠΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

Ἀντὶ ἀπαντήσεως εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν «Σωματοφυλάκων» (ἐλλείψει μικροτέρων γραμμάτων γράφεται τὸ ὄνομά σας μ' αὐτά:) Ἄθως = λαγουδάκι(ς), Πόρθος = Λαγουδάκης. Τόσο ἀφελεῖς εἴσαστε, ὥστε δὲν ἐννοήσατε ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποί σας εἶναι ἀνιχνευταὶ τοῦ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΡΜΗΣ»!... Ὅλα αὐτὰ εἶναι τὸ προοίμιον· ποῦ νὰ προχωρήσουμε;

Ἀποκαλύψεων: ΣΥΡΚΟΥΦ

|ΚΖ' — 528|

ΤΟ ΛΑΒΑΡΟΝ ΤΟΥ 21 ἐλπίζει ὅτι ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες καὶ Σύλλογοι θὰ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟΥΝ τοὺς (ΚΖ'—485) διαγωνισμούς του καὶ τὸ ψευδώνυμόν του στὸ νέο Δημοψήφισμα τοῦ 1927.

|ΚΖ' — 529|

Μαῦρε Ἀετέ, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. Θὰ λάβῃς καὶ ἐσύ. Χαμόγελο

|ΚΖ' — 530|

Εἰς τὴν Κλαίρην ἡ Βασίλισσα τοῦ Τσάρλεστον στέλλει 1000 φιλιά.

|ΚΖ' — 531|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»
Α' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ποῖον ἀριθμὸν προτιμᾶτε ἀπὸ 1—50 καὶ γιατί; Συμμετοχὴ 3 δραχμὲς εἰς γραμματόσημα. Προθεσμία 40ήμερος. Βραβεῖα 4 ἐκλεκτά. Στείλατε: Δημήτριον Δαρδούφαν, Καλαμιώτου 16, Ἀθήνας.
Περιμένουμε ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες. ΣΥΛΛΟΓΟΙ, ὑποστηρίξατέ με.

|ΚΖ' — 532|

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους-ες. Ψηφίζω αἱματοβαμμένη Δόξα· μιμηθῆτε με.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΩΤΙΣΣΑ

|ΚΖ' — 533|

Διαπλασόπουλα! Διαπλασοπούλες! Στηριζόμενος στὰ εὐγενικά Σας αἰσθήματα προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων κινηματογραφικῶν καρτῶν. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Προθεσμία μηνιαία. Βραβεῖα 3. Στείλατε: Ζεμπίλαν, Θουκυδίδου 15, Ἀθήνας. Σύλλογοι! περιμένω!!

ΑΜΞΕΤ

(ΚΖ' — 534)

Η Σκανδαλιάρα παρατείνει τὸν διαγωνισμόν της μέχρι τέλους Ἰουνίου. Βραβεῖα; Ἀγροτικὰ Εἰδύλλια τοῦ Τολστόϊ, ὁ Τρελλὸς τοῦ Κέλερμαν καὶ ἡ Τζούλια τοῦ Φεγιέ. Στείλατε στὴ Δ/σι: Φερενίκην Ι. Καλούδη, Πλατεῖα Βενιζέλου, Ἰωάννινα. Στείλαντας εὐχαριστῶ θερμῶς.

|ΚΖ' — 535|

Προκηρύσσουμε διαγωνισμὸ κινηματογραφικῶν καρτῶν. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Προθεσμία μηνιαία. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Δ/σις: (ΚΖ'—107). Διαπλασόπουλα-ες, τιμῆστε τὸ φτωχὸ διαγωνισμό μας.

Ἀνθεμίς, Σιλουέττα, Τζοκόντα

|ΚΖ' — 536|

ΙΔΡΥΘΗ
«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΝΩΣΣΟΣ»
ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

Εἰσερχόμενοι στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετοῦμεν πάντας.
Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Βράχος τῆς Ἰωνίας, Ταμίας: Νεύτων, Γραμματεύς: Μεσημβρινὸς Ἥλιος. Τμήματα: Ἀντιπροσωπειῶν: Μεσημβρινὸς Ἥλιος, Ἀποκαλύψεων: Βράχος τῆς Ἰωνίας, Διαγωνισμῶν: Ἐκδικητής, Ξεσπαθώματος: Λουκιανός, Δημοψηφίσματος: Ὀδυσσεύς.
Ζτοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι.
Διεύθυνσις: Στυλ. Στεφανίδην, Ἡράκλειον (Κρήτης).

|ΚΖ' — 537|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΑΠΟΥΛΑ

Μέλος: Κελεμές.
Δ/σις ἀλλάζει: Ἰωάννην Μπακόπουλον (διὰ Κελεμέν), Φυλῆς 8, Ἀθήνας.

Ὁ Πρόεδρος: ΡΗΓΑΣ ΚΑΡΟ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΛΛΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΥΛΥΡΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ